

ZARZĄDZENIE Nr 18 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 11 lutego 1953 r.

w sprawie produkcji filmów przeznaczonych do publicznego wyświetlania

Na podstawie art. 4 i 18 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o kinematografii (Dz. U. Nr 66, poz. 452) zarządza się, co następuje:

§ 1. Produkcja filmów przeznaczonych do publicznego wyświetlania przez osoby fizyczne, osoby prawne i inne jednostki nie podlegające Centralnemu Urzędowi Kinematografii może być wykonywana jedynie po wyrażeniu zgody przez Centralny Urząd Kinematografii i na warunkach przez Urząd ustalonych.

§ 2. 1. Produkcją filmów w rozumieniu § 1 jest:

- 1) wykonywanie zdjęć filmowych na taśmie światłoczułej wszelkiej szerokości,
- 2) wykonywanie nagrań i przegrań dźwięku na taśmie światłoczułą i magnetyczną dla celów produkcji filmowej,
- 3) obróbka laboratoryjna i montaż taśmy filmowej,
- 4) wykonywanie kopii filmowych.

2. Nie wymaga zgody Centralnego Urzędu Kinematografii produkcja:

- 1) filmów naukowo-badawczych przeznaczonych do nieodpłatnego wyświetlania w zamkniętym gronie pracowników nauki,
- 2) filmów przeznaczonych do nieodpłatnego wyświetlania w lokalu zamkniętym wobec członków rodziny produkującego film,
- 3) filmów wykonywanych przez jednostki wojskowe i bezpieczeństwa publicznego dla użytku służbowego.

§ 3. Występujący o uzyskanie zgody Centralnego Urzędu Kinematografii na produkcję filmów przeznaczonych do publicznego wyświetlania obowiązani są wnieść do Urzędu wnioski, w którym należy podać:

- 1) imię i nazwisko osoby fizycznej bądź pełną nazwę osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej, jej miejsce zamieszkania bądź siedzibę, jeśli zaś chodzi o osoby prawne i inne jednostki organizacyjne ponadto: oznaczenie rodzaju osoby prawnej bądź jed-

nostki organizacyjnej, jej zadania statutowe, imiona i nazwiska osób upoważnionych do działania w imieniu osoby prawnej bądź jednostki organizacyjnej oraz władzę wykonującą nadzór nad osobą prawną bądź jednostką organizacyjną,

- 2) zamierzony zakres produkcji, tak pod względem programowym jak i technicznym oraz ilościowym,
- 3) czy produkcja prowadzona będzie na własny rachunek; gdyby produkcja miała być prowadzona na zlecenie innych osób lub jednostek organizacyjnych, należy wskazać przewidzianych zleciodawców,
- 4) zamierzoną obsadę realizatorską.

§ 4. 1. Centralny Urząd Kinematografii w decyzji wyrażającej zgodę ustali warunki produkcji filmów przeznaczonych do publicznego wyświetlania, a w szczególności zastrzeże obowiązki uzyskującego zgodę na prowadzenie produkcji filmów przeznaczonych do publicznego wyświetlania polegający na:

- 1) prowadzeniu produkcji zgodnie z planami tematyczno-wytwórczymi zatwierdzonymi przez Centralny Urząd Kinematografii,
- 2) stosowaniu stawek wynagrodzeń za dzieła autorskie i kompozytorskie oraz stawek płac realizatorów filmowych i wykonawców, nie przewyższających stawek obowiązujących w przedsiębiorstwach podległych Centralnemu Urzędowi Kinematografii.

2. Wymieniona w ust. 1 decyzja obowiązuje aż do jej odwołania.

§ 5. Centralny Urząd Kinematografii ma prawo kontroli nad przebiegiem wykonywania warunków, ustalonych w decyzji, o której mowa w § 4 ust. 1.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Cyrankiewicz

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 9 lutego 1953 r.

w sprawie gospodarki oraz trybu zaopatrzenia i rozdzielnictwa platyny i jej stopów dla potrzeb gospodarki narodowej w 1953 r.

Na podstawie art. 1 i 3 ust. 1 pkt 1 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie dotyczy platyny w postaci surowca, wyrobów z platyny (z wyjątkiem wyrobów osobistego użytku) i surowców wtórnych platyny oraz jej stopów, zwanych dalej platyną.

§ 2. Jednostki gospodarki uspołecznionej mogą nabywać platynę wyłącznie w Mennicy Państwowej lub w

Centrali Importowo-Eksportowej Chemikali i Aparatury Chemicznej „Ciech”.

§ 3. 1. Przerobu platyny na cele gospodarki narodowej dokonuje wyłącznie Mennica Państwowa.

2. Przez przerób platyny rozumie się:

- 1) otrzymywanie platyny z surowców wtórnych;
- 2) rafinację platyny i jej stopów;
- 3) tworzenie stopów platyny z innymi metalami;
- 4) przeróbkę plastyczną platyny i jej stopów;

- 5) wyrób części aparatury przemysłowej, naukowej i laboratoryjnej oraz sprzętu laboratoryjnego z platyny i jej stopów;
- 6) wyrób odczynników chemicznych zawierających platynę.

§ 4. Jednostki gospodarki uspołecznionej obowiązane są odsprzedać Mennicy Państwowej posiadaną zbędną platynę.

§ 5. Centralny Urząd Gospodarki Materiałowej — Zarząd do Spraw Metali Nieżelaznych, zwany dalej „Zarządem”, może w poszczególnych uzasadnionych przypadkach zezwolić na przerób platyny lub na zakup od jednostek innych niż określone w § 2.

§ 6. 1. Ministerstwa (centralne urzędy) składają Zarządowi w terminie do dnia 28 lutego 1953 r. projekty rocznych planów zużycia platyny i wyrobów z platyny przez podległe im jednostki wraz z uzasadnieniem.

2. Projekt rocznego planu zużycia platyny i wyrobów z platyny powinien być wstępnie zatwierdzony przez właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego).

§ 7. 1. Po przeprowadzeniu wstępnej analizy projektów rocznych planów zużycia platyny i wyrobów z platyny Zarząd opracuje w terminie do dnia 10 marca 1953 r. rozdzielnik platyny i wyrobów z platyny.

2. Rozdzielnik platyny, opracowany przez Zarząd, wymaga zatwierdzenia przez Prezesa Centralnego Urzędu Gospodarki Materiałowej.

3. Zarząd przesyła zatwierdzony rozdzielnik Mennicy Państwowej, która zawiadamia poszczególne resorty o przyznanych im ilościach platyny.

§ 8. 1. Użytkownicy platyny kierują zamówienia w ramach rocznego przydziału platyny za pośrednictwem jednostek nadrzędnych do nadzorujących ministerstw lub centralnych urzędów (departamentów zaopatrzenia lub centralnych zarządów zaopatrzenia). Zamówienia powinny być opracowane według wzoru stanowiącego załącznik do niniejszego zarządzenia.

2. Uzasadnienie zużycia platyny powinno być podane przez zamawiającego oddzielnie dla każdego wyrobu.

3. Ministerstwa (centralne urzędy) po sprawdzeniu zamówień co do ilości zamówionej platyny, celu zużycia i możliwości pokrycia w przydziale rocznym resortu, przesyłają je do Mennicy Państwowej.

4. Mennica Państwowa przesyła do decyzji Zarządu nie rzadziej niż raz w miesiącu zbiorcze zestawienia za-

mówień wraz ze swą opinią co do technicznych możliwości ich wykonania.

5. Po sprawdzeniu celowości zastosowania zamówionych ilości platyny Zarząd wydaje decyzję co do wykonania zamówienia.

§ 9. Mennica Państwowa w terminie siedmiu dni od dnia otrzymania decyzji Zarządu zawiadamia o niej zamawiającego i w przypadku decyzji pozytywnej podaje termin wykonania zamówienia.

§ 10. Jednostki dokonujące przerobu platyny zobowiązane są do prowadzenia ewidencji zużycia i zapasów platyny.

§ 11. 1. Mennica Państwowa przesyła do Zarządu oraz do Ministerstwa Finansów do dnia 10 każdego miesiąca rozliczenie ze stanu zużycia zapasów i obrotu platyną za miesiąc poprzedni.

2. Wzór rozliczenia, o którym mowa w ust. 1, ustali Minister Finansów w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Gospodarki Materiałowej. Wzór wymaga zatwierdzenia przez Główny Urząd Statystyczny.

3. Na podstawie rozliczeń Zarząd prowadzi centralną ewidencję obrotu, przerobu i zużycia platyny na cele gospodarki narodowej.

§ 12. 1. Import wyrobów z platyny nie produkowanych w kraju wymaga zezwolenia Prezesa Centralnego Urzędu Gospodarki Materiałowej, wydanego na wniosek właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego).

2. Zamówienie na import wyrobów z platyny wraz z zezwoleniem (ust. 1) zamawiający składa w Centrali Importowo-Eksportowej Chemikalii i Aparatury Chemicznej „Ciech”.

§ 13. Jednostki, które zgłosiły zapotrzebowanie na platynę zgodnie z postanowieniami uchwały Prezydium Rządu z dnia 8 sierpnia 1952 r. w sprawie gospodarki platyną na potrzeby gospodarki narodowej (Monitor Polski Nr A-73, poz. 1162), a zapotrzebowania te nie zostały zrealizowane, dokonują ponownie zgłoszeń w trybie przewidzianym niniejszym zarządzeniem.

§ 14. Zarządzenie nie narusza przepisów w sprawie obrotu niektórych wyrobów użytkowych z platyny.

§ 15. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1953 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania
Gospodarczego: w z. E. Szyr

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 9 lutego 1953 r. (poz. 239).

ZAMÓWIENIE NA PLATYNĘ LUB WYROBY Z PLATYNY

- 1. Zamawiający . . . . .
- 2. Określenie zapotrzebowanego przedmiotu platynowego (siatka, elektroda, tygiel, blacha, aparat specjalny itp). . . . .
- 3. Dokładne wymiary i ciężar pojedynczego przedmiotu . . . . .
- 4. Skład chemiczny (ewentualna zawartość irydu, rodu itp.) . . . . .
- 5. Ilość zapotrzebowanych sztuk — ogólny ciężar zapotrzebowanej platyny . . . . .

6. Przeznaczenie . . . . .
7. Uzasadnienie konieczności stosowania platyny (warunki pracy) . . . . .
8. Ilość posiadanych dotychczas przez Zakład przedmiotów platynowych, identycznych z zamawianymi, i ich ciężar . . . . .
9. Dokładne uzasadnienie zapotrzebowanej ilości przedmiotów platynowych . . . . .
10. Ilość posiadanego przez zakład złomu platynowego. . . . .

240

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 5 lutego 1953 r.

w sprawie zasad fakturowania w państwowych jednostkach gospodarczych w obrocie krajowym.

Na podstawie art. 18 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. Nr 49, poz. 439) i § 1 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. Nr 22, poz. 188) zarządza się, co następuje:

§ 1. Fakturowanie towarów przez państwowe jednostki gospodarcze w obrocie krajowym odbywa się według następujących zasad, o ile z przepisów odrębnych dotyczących poszczególnych towarów lub kategorii odbiorców nie wynika odmienny sposób fakturowania:

A. przez przedsiębiorstwa produkcyjne:

- 1) przy sprzedaży towarów przedsiębiorstwom produkcyjnym oraz przedsiębiorstwom eksportowym — po cenach zbytu;
- 2) przy sprzedaży składnicom i biurom sprzedaży (zbytu) towarów objętych wyłącznie cennikami detalicznymi — po cenach detalicznych pomniejszych o marżę detaliczną i hurtową oraz o prowizję dla składnic lub biur sprzedaży (zbytu); przy sprzedaży pozostałych towarów — po cenach hurtowych pomniejszych o marżę hurtową i prowizję dla składnic lub biur sprzedaży (zbytu), a w razie braku ustalonych cen hurtowych — po cenach zbytu pomniejszych o prowizję dla składnic lub biur sprzedaży (zbytu);
- 3) przy sprzedaży hurtowniom towarów objętych wyłącznie cennikami detalicznymi — po cenach detalicznych pomniejszych o marżę detaliczną i hurtową; przy sprzedaży pozostałych towarów — po cenach hurtowych pomniejszych o marżę hurtową, a w razie braku ustalonych cen hurtowych — po cenach zbytu;
- 4) przy sprzedaży towarów uspołecznionym jednostkom handlu detalicznego z wyjątkiem jednostek handlu detalicznego zamkniętego — po cenach detalicznych pomniejszych o obowiązujące marże detaliczne, o ile odrębne przepisy nie ustalą w tych przypadkach innych marż;
- 5) przy sprzedaży towarów jednostkom handlu detalicznego zamkniętego — po cenach hurtowych;

6) przy sprzedaży towarów bezpośrednim odbiorcom rynkowym — po cenach detalicznych;

B. przez składnice:

- 1) towarów ewidencjonowanych po cenach detalicznych:
  - a) przy sprzedaży przedsiębiorstwom produkcyjnym, eksportowym i hurtowniom — po cenach detalicznych pomniejszych o marżę detaliczną i hurtową,
  - b) przy sprzedaży jednostkom handlu detalicznego po cenach określonych pod lit. A pkt 4;
- 2) towarów ewidencjonowanych po cenach hurtowych:
  - a) przy sprzedaży przedsiębiorstwom produkcyjnym, eksportowym i hurtowniom — po cenach hurtowych pomniejszych o marżę hurtową,
  - b) przy sprzedaży jednostkom handlu detalicznego z wyjątkiem jednostek handlu detalicznego zamkniętego — po cenach określonych pod lit. A pkt 4,
  - c) przy sprzedaży jednostkom handlu detalicznego zamkniętego — po cenach hurtowych;
- 3) towarów ewidencjonowanych po cenach zbytu:
  - a) przy sprzedaży przedsiębiorstwom produkcyjnym, eksportowym i hurtowniom — po cenach zbytu;
  - b) przy sprzedaży jednostkom handlu detalicznego z wyjątkiem jednostek handlu detalicznego zamkniętego — po cenach określonych pod lit. A pkt 4,
  - c) przy sprzedaży jednostkom handlu detalicznego zamkniętego — po cenach hurtowych;

C. przez biura sprzedaży (zbytu) — według zasad ustalonych pod lit. B;

D. przez hurtownie:

- 1) towarów ewidencjonowanych po cenach detalicznych — po cenach detalicznych pomniejszych o marżę detaliczną z wyjątkiem bezpośrednich odbiorców rynkowych, dla których faktura wystawiana jest po cenach detalicznych;
- 2) towarów ewidencjonowanych po cenach hurtowych:
  - a) przy sprzedaży wszystkim odbiorcom z wyjątkiem sprzedaży jednostkom handlu detalicznego i bez-